

reus non audeat oblatas argumentationes dissolvere, atque sic imbecillitatem suam fovendo gravioribus insuper fallaciis se decipere...

Idcirco tamen est, quod ibidem Pontius statim subdit, cum inquit: Dico tamen iam in gratiam Maltrii, ut habeat in quo me impugnet in sua Metaphisica, & exercet, si quid habet subtilitatis, illam responsum quoad rationem illa probabiliter esse, ut ipse nunquam poterit argumentum ullo positivo eam sufficienter impugnare...

47 Hoc planctum confirmat, quod nuper dicebam, quod Pontium illi opinioni assensisse, quod dari possit unio in materia sine forma unita, aut saltem alios decipere voluisse, si enim in promptu habebat impugnationem responsum errorem illum defendentis...

48 Ut igitur huic Appendici generali finem imponam, locis omnibus...

Responfa ad nonnullas alias P. Pontii apologeticas objectiones tum Physicas, tum Animaficcas suis postea locis inferenda.

De Infinito Categoriatico.

Pontius in append. apolog. num. 47. confirmat, quod dixerat in Physica, de potentia Dei absoluta dari posse infinitum in actu categoriatico...

nam, quia hoc non est factibile; nec in infinitis diebus totius prae-teriti posset infinitas animas creasse; & tandem in fine, subiungit, concederet tamen aliqui Philosopho non esse impossibile infinitas esse in accidentibus ordinatis, volens innuere, quod non declinet Philosophi...

citari quoque debet diff. 14. adeo ut legi debeat & in 2. diff. 13. & 14. q. 2. ubi fatetur oppositam sententiam contrarietate auctoritatis Philosophorum, & Sanctiorum, omnia uenisse per errorem Amanuensis diff. 14.

Quod autem ad hoc respond. Pontius, Scotum ibi negare adualem infiniti existentiam repugnare auctoritatibus Philosophorum, & Sanctiorum, non vero possibiliter, quod dubitative loquitur...

6 Tertiò, alia Scoti auctoritas à nobis adducta erat ex Reportatis p. d. 36. q. 4. quamvis ipse inmediate postquam nos corripit fallax citationis, falsissime citat locum ex Reportatis d. 47. art. 1. q. 3. (nam nec Reportata Scoti procedunt per articulos, nec illa dist. 43. habet tres quaestiones, sed tantum duas)...

Quartò sub eodem nu. 49. ne videatur praeter, vel contra Scoti mentem locutus in asserzione possibilitatis infiniti in actu pro hac adducit locum in 2. d. 3. q. 7. §. ad aliud dico, litt. G. ubi expresse ait habere Doctorem, quod multum non numeris comparitur secum infinitum...

7 Sed an nec per apparentiam sit illa opinio contra mentem Doctoris late consonat ex dictis, & equidem admiratione dignum est, quod pro sua sententia adducat auctoritates illam ex 2. diff. 3. quaest. 7. ad 6. princip. quod quidem ibi Doctorem manifestè loquitur de infinitate lineategorematica, & successiva, quam ait non repugnare pluralitati numerali, quantum est ex se, quomodo doctrinam superius...

8 Quotò sub n. 49. nititur nostra evertere fundamenta, vel

fallent retorquere, quatenus difficultates omnes, quas nos urge- mus contra infinitum categoriaticum, aequè bellè currunt de in- finito lineategorematico, & de infinitis entibus possibilibus, quae cog- noscitur Deus, ut sunt obiectivè ab ipso cognita.

Quero (inquit) ab Adversariis, an numerus creaturarum pos- sibilium à Deo cognitarum sit finitus categoriaticè, vel non; si non est finitus categoriaticè, ergo erit hic infinitus, & sic habet intentionem, si verò est categoriaticè finitus, ergo potest assignari numerus determinatus rerum à Deo cognitarum, quo ma- jor ab ipso cognitus nequit, & sic non cognoscit finita in infinitum.

9 Sed eam responsionem ridiculam non esse sola testatur auctoritas insignium Scotillarum eam adhibentium, & aliorum extra Scho- lam nostram quoque illa 6. citorum; bene quidem ridicula sunt argu- menta, quibus illam evertere nititur; Ad p. dico nusquam rerum possibilium à Deo cognitarum esse finitum categoriaticè, sed finitè lineategorematicè...

num. 100. ubi tamen à verte nobis falsò imponi ab Adversariis, quod diximus loc. cit. n. 94. Deum non cognoscere tot, quin plura pos- sit cognoscere, fallum, inquam, est hanc infinitatem lineategoremati- cum rerum à Deo cognitarum fuisse sic à nobis explicatam per propo- sitionem de possibili, imò differt ipsam explicatum per propositionem de in esse his verbis, nunquam verum est dicere, Deus in- finita cognoscit, sed solum non tot cognoscit possibilia, quia adhaec cognoscit, non cognoscit tantam multitudinem possibilem, quia adhaec cognoscit majorem; ex quo patet hoc eius argumentum nedum esse ri- diculum, sed calumniosum quoque, & dolosum. Ad ult. fallaxia- re positum est discrimen inter infinitum categoriaticum, & lin- tegorematicum sub diff. 10. cit. q. p. art. p. & 2. & 3. & recapitulum erat, quod infinitum categoriaticum nulla potest fieri additio, cum supponatur esse in supremo, & maxima multitudo, bene tamen in- finito lineategorematico, quod illam nunquam intrinsece attingit, unde ex illa doctrina negatur illa conclusio, nam si darentur infiniti homines categoriaticè, à parte rei posse probari, quod essent finiti infiniti, quia nec quidem nus homo tal. numero addi posset: quod si alii homines addi posset, fallaxia esset (suppositio, quod essent in- finiti homines categoriaticè, nam ex hoc deprehenderentur esse infiniti lineategorematicè tantum; vide quibus argumentis impugnet hic Hercules ridiculam responsum, & meram evasivionem verba- lem sine sensu, qualem appellat nostram & cogita quam strenuè seriatim responsum, & suè datam impugnatè, ut quisque est mi- ni ignorans, ita ut me praesens, Tact. 2. littor. & verillimum est, quod duxit Curt. lib. 7. Canem simulum haurire volentes, quomodo mordere.

De Immediato Subiecto Qualitatum.

10 Diff. 3. Phys. qu. 3. art. 1. tribus rationibus offendo, quan- titatem esse subiectum immediatum aliorum accidentium, per quod substantiae inhaerent; indignatus vero Pontius, quod quam- dam eius impugnationem nostrae rationis condendae per modum res- ponfi adduxerim, non suo, sed plurimum nomine, brevibusque pro- fecerim, tentavit in vindictam quasi praeter impugnationis illas tres nostras rationes labefactare in append. pag. 136. n. 187. Prima nostra ratio erat, quia non est necesse, ut dictum erat ar- praeced. omnia accidentia immediatè inhaerere substantiis, sed & cetera una mediate in ratione subiecti convenire possint; ut igitur hoc accidens immediatè substantiae inhaerens generis subiecti minus